

[Steen.]

rørende. Men naar det ærede Medlem nærer et saadant naturligt Ønske, hvorfor løb han saa fra det Sted, hvor der aldrig var nægtet ham alle de Oplysninger, det paa noget Tidspunkt var nogen muligt at give? Havde man ikke berøvet Rigsdagen dette naturlige Sted, dette naturlige Organ til at følge Forholdenes Udvikling paa disse Omraader, havde i hvert Fald ingen, som føler sig kaldet til at vide Besked om disse Forhold, behovet at give forkert Besked.

Jeg tillader mig derfor at rejse det Spørgsmaal, om de to ærede Partier oprigtig talt nu ikke efterhaanden tror, at hele Valutaspørgsmaalet er udnyttet i den partipolitiske Agitation. Hvis man i det hele taget vil gaa ind i Tankegangen, saa kan i hvert Fald Partiet Venstre finde Støtte for Betragtningen i den Kendsgerning, at til Trods for at de har søgt at udnytte det stærkest muligt og længst muligt, gav det ikke noget. Og jeg kan forsikre Partiet om, at Grunden hertil er ikke, at Befolkningen var i Uvidenhed om det, Partiet var saa optaget af at oplyse den om, at et saadant System volder store Vanskeligheder for mange af Landets Borgere. Det var ikke, at man ikke var klar over, at et saadant Systems Administration ikke var uden Fejl. Befolkningen var tilige fuldkommen paa det rene med, at mange af de Afgørelser, den blev stillet over for, var uforstaaelige og maa være uforstaaelige for dem, der ikke kender de Forhold, hvortil der ofte maa tages Hensyn. Men Befolkningen forstod een Ting tillige, og det var dette, at det var ikke just for dets Lyders Skyld, vi hverken havde oprettet eller senere ment det nødvendigt at opretholde dette System. Nej, Befolkningen forstod een Ting tillige, og det var, at det var paa Grundlag af dette System, som nu engang var det, vi enedes om at vælge, da Forholdene tvang os til at indrette os paa saadan Vis, og ved Hjælp af dette System, at vi var kommet saa taalelig igennem de senere Aars Vanskeligheder, som Tilfældet havde været.

Det konservative Folkeparti høstede jo i saa Henseende de nødvendige Erfaringer allerede ved Folketingsvalget og holdt derfor ogsaa for sit Vedkommende klogelig dette Spørgsmaal mere tilbage i Agitationen forud for Landstingsvalget. Jeg spørger derfor, om ikke Tiden nu var inde til atter at finde en Form for Rigsdagens Adgang til at følge Valutalovens Administration, og jeg gør det i Haabet om, at dette kunde medføre, at en formaalsløs Strid om denne Sag kunde

om ikke ophøre, saa dog i hvert Fald antage rimeligere Former, og at vi udadtil kunde optræde mere enige med den Styrke, dette vilde give, til Gavn for hele vort Erhvervsliv, ikke mindst for de eksporterende Erhverv.

Blandt de Opgaver, der nu er skabt Mulighed for at løse, er Arbejdsløshedsspørgsmaalet, et Spørgsmaal, som vi fra Det radikale Venstres Side tillægger den allerstørste Betydning, og over for hvilket vi er rede til at medvirke til Gennemførelsen af de Foranstaltninger, der her maatte være nødvendige. Naar jeg ser paa hele dette Spørgsmaal med det officielle Arbejdsløshedstal som Baggrund, er Spørgsmaalet lykkeligvis for os i dette Øjeblik ikke større, end at en økonomisk forsvarlig og overkommelig Igang sættelse af Arbejde fra Statsmagtens Side vilde betyde en værdifuld og mærkbar Hjælp. Jeg vurderer Spørgsmaalet saaledes, at mange af dem, der tales om, naar Arbejdsløshedstallet gøres op, vel er arbejdsløse, men deres Arbejdsløshed er af en saadan Beskaffenhed, at deres Mulighed for igen at skaffe sig Arbejde inden for den Tid, deres Forsikring gælder, er saa betydelig, at man bør regne med den, idet de i Virkeligheden er den Erhvervslivets Reserve, som er til Stede og maa være til Stede. Og modsat, saa nytter det jo ikke noget, at vi lukker Øjnene for den Kendsgerning, at et vist Antal af dem, der her tales om, er Mennesker, som paa den ene eller den anden Maade, af den ene eller den anden Grund er slaaet saadan ud af Tilværelsen, mærket deraf, at et Forsøg paa at hjælpe dem og genrejse dem ved et Tilbud om Arbejde i mange Tilfælde kun vilde bringe Skuffelser. Tilbage bliver dem, vi har betegnet som de langvarigt arbejdsløse, for hvem det ikke er muligt at opnaa Beskæftigelse inden for den Tid, deres Forsikring dækker, og det er over for dem, vi mener, at Opgaven bør sættes ind, ved at Staten sætter Arbejder i Gang, Arbejder, hvorved de paagældende kan opnaa en Fortjeneste, der er en virkelig Forbedring sammenlignet med Understøttelsen, og som afpasses saaledes, at Interessen for at søge Arbejde i Erhvervslivet, hvor saadant maatte findes, stadig er til Stede.

I denne Forbindelse melder sig naturligt — det ærede Medlem Hr. Brorsen berørte det — Spørgsmaalet om den nødvendige Arbejdskraft, den nødvendige Medhjælp inden for Landbrugserhvervet, og vi afventer her med Interesse de Oplysninger om hele dette Spørgsmaal, som det af den højtærede Socialminister nedsatte